

end hvad der staar i Betænkningen, og det samme gælder Ændringsforslagene under Nr. 4, 5 og 6. De eneste Spørgsmaal af Interesse ere Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3. Saafremt man ikke vil gaa til ganske at stryge Bestemmelsen i 14 c. i nuværende Lov, i Bilaget 14 d., hvilket en Del kunde tale for; og som ogsaa var paa Bane ved Sagens første Behandling, kunde man naturligvis gaa to Veje, enten at komme med en saadan Begrænsning til Paragraffen, at den vilde hemme de Misbrug, som den hidtil gældende Lov har maattet finde sig i, eller ogsaa, saaledes som Udvalget i Tilslutning til, hvad der fremkom fra Kultusministeriet, gik ind paa, at dele Litraen i de to Bestemmelser, som sket er, saaledes at man i første Punkt omtaler de Tilfælde, hvor man yder Beskyttelse for Forfatteren ligeoverfor Komponisten, og i det andet Punkt de Tilfælde, hvor man af Hensyn til, at Musiklivet saa vidt muligt ikke bør hemmes, tillader en vis Benyttelse, men dog yder tilstrækkelig Beskyttelse.

Hermed hører, som det høje Ting vil se, Enigheden op, idet man paa Lovforslagets afgørende Punkt, Kardinalpunktet, som maaske netop har været det, hvorfor hele Lovforslaget er blevet fremsat, ikke er kommen til Enighed. Et Mindretal har her stillet Forslag, hvis Vedtagelse vilde omstyrte den Ligestilling mellem Oversættelsen og Originalværket, hvorpaa Bernerkonventionen hviler, det Fremskridt, hvorved vi ville holde Skridt med de øvrige civiliserede Nationer. Udvalgets Flertal har ikke kunnet gaa med hertil, idet det har ment, at forskellige Betragtninger — som jeg ikke her skal dvæle ved, fordi de i saa mange Aar ere bleve debatterede pro et contra — afgørende tale for, at man ogsaa her gaar med til Oversættelsens Ligestilling med Originalværket. Og vi kunne ikke gaa ind paa den Betragtning, at naar man virkelig yder en vis reel Beskyttelse, som vi maa erkende, der er i det fremsatte Mindretalsforslag, vil alt være afhjulpet derved. Det hjælper, som de Herrer ville se, slet ikke i international Henseende. Saafremt vi vedtage dette Mindretalsforslag, ville vi fremdeles staa paa Pariser-Deklarationens Standpunkt med en Beskyttelse paa 10 Aar, selv om vi for vort Vedkommende kunne tage Bestemmelse om, at den skal forlænges til 20 Aar. Vi kunne ikke forlange international Beskyttelse for et Mellemstandpunkt, saaledes som det for øvrigt ogsaa er klart udtalt i Konventionens

Artikel 27. Vi kunne derfor ikke anbefale Mindretallets Forslag, men indstille det samlede Udvalgs Ændringer til det høje Tings velvillige Vedtagelse sammen med Lovforslaget.

Harald Jensen: Af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg ganske kort sige, hvad mine Ændringsforslag gaa ud paa, og i det hele taget fatte mig ganske kort til Trods for, at jeg nok kunde have Lyst til at opholde mig noget længere ved denne Sag, som Medlemmerne ikke synes at tillægge stor Betydning, men som i alt Fald forekommer mig at have ganske stor Betydning.

Det første Ændringsforslag, jeg stiller, gaar ud paa, at naar en Forfatter, Komponist eller Kunstner vil have sit Værk beskyttet, skal han angive det. Det er jo ikke alle, der ønske en Beskyttelse, og naar der er Tale om en saa urimelig lang og saa stor Beskyttelse som her, en Beskyttelse, der i de allerfleste Tilfælde strækker sig betydeligt over 100 Aar, saa kunde man vel nok forlange, at vedkommende skulde tage den ganske simple Forholdsregel at sætte paa sit Værk eller paa anden fyldestgørende Maade meddele, at han ønsker sit Værk beskyttet.

Det næste Ændringsforslag, jeg har stillet, gaar ind paa Tanken om, at Værket er beskyttet i 50 Aar efter Forfatterens Død. Jeg gaar altsaa med til de 100 Aar. Det eneste, jeg forlanger, er, at vedkommende skal sørge for, at der virkelig kommer en Oversættelse paa Dansk, hvis han vil have Beskyttelse. Stillingen er jo den, at hvis der ikke bliver vedtaget en saadan Ændring, vil en Beskyttelse som denne kunne være et absolut Forbud imod, at der i det hele taget kommer noget af et Værk af en udenlandsk Forfatter eller Komponist frem paa Dansk. Man har Eksempler paa — jeg har paavist det i Udvalget og skal ganske kort sige det igen —, at Forlagsretten til et udenlandsk Værk er bleven solgt for hele Skandinavien til en Udlænding, og at denne Udlænding af forskellige Grunde ikke ønsker at lade en dansk Udgave udgaa, og Følgen er, at man ikke kan faa dette Værk paa Dansk. Jeg kan godt nævne det. Hvis de Herrer ville købe Musikken til „Corneilles Klokker“, ville De se, at De kun kunne faa den med svensk Tekst. Den kgl. Hofmusikhandel i Stockholm har købt Forlagsretten til dette Værk for Danmark, Norge og Sverige, og det behager af en eller Grund ikke Lederen af denne Handel at gøre det til-